

[Indenrigsministeren.]

som er i Stand til at se, hvor kortsynet den Politik har været, man har ført. Men det ærede Medlem maa virkelig undskylde, at al Sagkundskab ikke vil have noget med det ærede Medlem at gøre, naar han saa ensidigt byder sig til som Vogter af bestemte økonomiske Særinteresser.

Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem, da han talte i Dag, et Øjeblik kom ind paa Spørgsmaalet Kontraktfrihed og i en vis Forbindelse nævnte Huslejeprivilegiet, og naar nu det ærede Medlem direkte har nævnt det, skal jeg for mit Vedkommende ikke nægte, at over for en Grundejerstand, en Grundejerforening, der hævder det frie Kontraktforhold til dets yderste Konsekvenser uden de Begrænsninger, der er en rimelig Følge af Hensynet til andres Rettigheder, ja, over for en saadan Grundejerforening og Grundejerstand maa man virkelig for fuld Alvor rejse det Spørgsmaal, om Huslejen som privilegeret Fordring kan opretholdes. Det maa dog vist være den første Konsekvens af et outreret Krav om fuld Kontraktfrihed, at Huslejen opføres som privilegeret Fordring. Det er jo saadan efter den nugældende Konkurslov, at der, saa vidt mig bekendt, endog kan forekomme det Tilfælde, at en Husejer ved Siden af gennem Konkursboet at have sikret sig Huslejen som privilegeret Fordring, det vil sige jævnsides med offentlige Afgifter, har Ret til samtidig at oppebære endnu en Leje for de paagældende Lokaler, dersom han er i Stand til at udleje dem igen. Saa vidt mig bekendt er noget saadant gældende her i Landet endnu. Derfor vil jeg sige, at skal vi endelig til at tale om frit Kontraktforhold, tror jeg, en af de Ting, man først maa gøre sig fortrolig med, er, at Huslejen opføres som privilegeret Fordring.

De Ændringsforslag, der er stillet af Partiet Venstre, vil jeg tillade mig at karakterisere paa den Maade, at Venstre kort og klart afviser den almindelige Lejelov. Det ærede Medlem Hr. Elgaard henviser mig til at lade Kommissionen tage Arbejdet op igen med at skabe Enighed om en Normalkontrakt mellem Ejer og Lejer. Ja, nu maa jeg sige til det ærede Medlem, at denne Kommission er nu ophævet, den har endt sit Arbejde for længe siden, og det vilde dog være noget af det besynderligste, efter at Kommissionen har siddet i et Aars Tid og arbejdet med denne Normalkontrakt, og det har vist sig under en saa lang Behandling, at man ikke har kunnet blive enig, om jeg saa skulde udnævne en ny Kommission af de samme Medlemmer til at fort-

sætte dette Arbejde. Det tror jeg ikke, det ærede Medlem maa regne med kan ske.

Med Hensyn til Loven om Beskyttelse for de næringsdrivende ja da vil jeg sige om Venstres Forslag — jeg ser her ganske bort fra de forskellige Uklarheder og enkelte efter min Mening ogsaa Meningsløsheder; den ærede Ordfører har jo netop talt derom, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa nu —, at principielt set gaar selvfølgelig Venstres Ændringsforslag langt videre end det konservative Forslag. Det karakteriseres for det første derved, at Venstres Ændringsforslag principielt giver Retten Bemyndigelse til at fastsætte Forlængelse af Lejemaal, naar der maatte foreligge Grund dertil, saadan som det nu er udtrykt, og for det andet derigennem, at Venstres Forslag giver, naar Omstændighederne foreligger, Erstatningspligt for Ejeren over for den paagældende Lejer, som maa flytte. Altsaa, jeg erkender, at rent principielt har Venstre med sine Ændringsforslag med Hensyn til Beskyttelse af næringsdrivende tiltraadt Regeringsforlaget Idé, og derfor var det ogsaa, at jeg tillod mig under et Samraad i Folketingsudvalget at sige, at saafremt Venstre paa tre nærmere angivne Omraader var villigt til at forhandle videre og gaa videre inden for den principielle Grænse, Partiet havde afsat, og som faldt sammen med Regeringspartiernes, var vi villige til at forhandle om det. Det ønskede man ikke fra Partiet Venstres Side, og jeg skal da her kort sige, at naar disse Ændringsforslag — jeg ser stadig bort fra de tekniske Mangler, der er deri — ikke er tilstrækkelige, saa skyldes det bl. a., at de kun angaar København, og naar man har tiltraadt selve Ideen i Regeringsforlaget om Adgang for en Retsmyndighed til at forlænge et Lejemaal, til at anerkende Erstatning fra Ejer til Lejer, synes jeg, den ærede Ordfører maa erkende, at saa er det umuligt derefter at sige, at det kun skal gælde i de københavnske Gader, men ikke i Aarhus, Aalborg, Randers, Odense og andre større danske Byer med ganske tilsvarende Problemer i de paagældende Byers Gader.

Dernæst har jeg ogsaa anført, at naar Venstre begrænser den Erstatning, der kan gives, til aldrig at kunne gaa ud over et Aars Leje, er der deri en overordentlig Inkonsekvens, thi hvilken Anskuelse vi i øvrigt kan have om disse Spørgsmaal, vil der dog utvivlsomt være Enighed mellem os alle om, at er der Grund til at give Erstatning, og eventuelt betydelig Erstatning, er det først og fremmest i de Tilfælde, hvor